

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

**Prosinec 2024
Ročník 5, číslo 50**

*Já, Ježíš, posílám svého posla, aby
vám to dosvědčil po všech církvích.
Já jsem potomek z rodu Davidova,
jasná hvězda jitřní.
(Zjevení Janovo 22,16)*

OBSAH

Soli Deo Gloria	2
Panna Marie	4
Sláva na výsostech Bohu	8
Bůh se stará o vdovy:	
Radost před Pánem	17
Vy se budete radovat	20
Křesťané a volby	24
Mají evangelikálové problém	
s opatřeními proti	
zneužívání?	28
Jak rozpoznat falešné	
učitele (část 2.)	31

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce. (Ž 90,12)

Opět tady máme konec roku a já bych ho rád využil k takovému shrnutí toho, co Bůh za tento rok udělal.

Možjíš nás v Žalmu 90 vybízí, abychom se učili počítat své dny, resp. volá k Bohu, aby nás to učil on sám, protože my sami toho nejsme schopni. Je mnohem jednodušší žít životem „průtokového ohříváče“, kdy je na jedné straně vstup a na druhé straně výstup a není potřeba se ničím zatěžovat, cokoliv promýšlet nebo se něčím zabývat. To je popis konzumního způsobu života, který se nevyhýbá ani křesťanům. Zajímají se jenom o to, co je tady a teď, a nejdůležitější je, že se právě „teď“ mají docela dobře. Trochu to připomíná krále Chizkijáše, kterému prorok Izajáš oznámil, že všechny poklady jeho domu, které ukázal vyslancům babylónského krále, budou odvezeny do Babylóna a spolu s nimi tam skončí i někteří z jeho potomků. A král, místo toho, aby činil pokání a prosil Boha o milost, odpověděl: „Dobré je slovo Hospodinovo,

keré jsi mluvil.' A dodal: ‚Jen když bude za mých dnů opravdový pokoj.“ Po mně klidně může přijít potopa. Tak se navzdory Chizki-jášově zbožnosti projevila také jeho hloupost. Kéž je nám vzdálená taková lhostejnost a umíme počítat své dny.

Bůh nám ze své milosti a také díky vaší podpoře dopřál pokračovat v práci na jeho vinici – jak v Soli Deo Gloria, tak v církvi. Je to jeho milost, že časopis může i nadále vycházet v tištěné podobě. Pokud vám slouží, budeme vděční, pokud se o něj podělíte s ostatními nebo je povzbudíte k jeho četbě.

V uplynulém roce se také podařilo vydat čtyři další publikace: *Javornické modlitby*, což je kniha sebraných modliteb, které zazněly v evangelickém sboru v Javorníku nad Veličkou. Dále jsme vydali knihu J. Ch. Rylea *O modlitbě* – drobná publikace, v níž autor rozvažuje nad některými aspekty modlitby. Vyšla i maličká publikace Jana Husa *Sedm zlatých kusů* – výklad textu „milosrdenství chci, a ne obět“. A na podzim vyšla další kniha každodenních zamyšlení z knihy Pří-sloví, *Moudrost krále Šalomouna*.

V příštím roce bychom chtěli vydat menší dílko Jana Amose Komenského *Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno* a určitě ještě jednu knihu každodenních zamyšlení z knihy Kazatel.

I v roce 2025 bych chtěl pokračovat v psaní každodenních zamyšlení, a tentokrát jsem se rozhodl pro zamyšlení nad Žalmem 119.

Dál bychom chtěli vynášet staré poklady z naší historie – ať už se jedná o kázání či jiné texty dávných českých kazatelů nebo jde o seznamování se s jejich životy či s důležitými událostmi našich dějin. Jdeme po cestě, kterou před námi vyšlapali naši otcové ve víře. Sice jsme ji nechali zarůst natolik, že je místy opravdu obtížné nějakou cestu vidět, ale je to naše cesta, a stojí za to, abychom ji znovu vyčistili a vstupovali na ni spolu s těmi, kteří půjdou s námi i za námi.

Něco málo z ní najdete i v tomto čísle časopisu. Kéž je vám k hojnému užítku. A pokud vás k tomu Bůh povede, budeme vděční za vaši podporu, ať už skrze zakoupení našich knih nebo v podobě daru na náš účet. Bůh vám žehnej. *Jedině Bohu buď sláva!*

Jaroslav Kernal

PANNA MARIE

František Hrdlička

Příběh o narození Spasitele známe díky vyprávění evangelií. Nejkošatěji vypráví vánoční příběh Lukáš. Jeho vánoční betlém má nejvíce postav: Zachariáš, Alžběta, Simeon, Anna, Josef, Marie, Gabriel, Augustus, Quirinius, andělé, pastýři... Jen ty mudrce a krutého Heroda přenechal Lukáš Matoušovi. A každá ta postava nějakým způsobem zapadá do vánočního příběhu. Ale jedné postavy jako by se evangelíci, báli. Nikoliv krutý Herodes, ale Marie. V obavě, aby z ní náhodou neudělali královnu nebes, raději si jí ani moc nevšímají. Ano, porodila Ježíše, splnila svou úlohu a už není potřeba, už nehraje žádnou roli. To je protestantský extrém. Ten katolický extrém jí ovšem ublížil neméně. Zbavil ji jejího lidství, takže Marie už nemůže mít další děti, aby navždy zůstala pannou. Dokonce od r. 1854 se církevní dogmatizací stala pannou i její matka, tedy Ježíšova babička, kterou ani neznáme. A 1. října 1950 bylo zcela v rozporu s Biblií dogmatizováno i Mariino nanebevzetí. Ale zanechme teologických disputací. Rád bych, abychom si dnes tento příběh probrali z jiného hlediska, a to, proč je Marie pro nás všechny nesmírně inspirativní.

V Písmu je několik postav žen, často bezejmenných, kterým se až z Božího dopuštění narodil syn. Vzpomenete si na některé? Můžeme začít už Evou (Gn 4,1), možná lze zmínit i Hagaru (Gn 16,3–4), určitě Sáru (Gn 21,1–3), Rebeku (Gn 25,21.24), Chanu (1S 1,1–2.20), ženu Manóacha (Sd 13,2.24), Ráchel (Gn 29,31), Alžbětu (L 1,5.24) a dostáváme se k Marii, pozemské matce Ježíše (L 1,26–56).

Marie se po setkání s andělem Gabrielem potřebovala někomu svěřit a tak spěchala za Alžbětou, která byla její příbuzná. Alžběta jí řekla: Ber to tak, že to je požehnání a že ty jsi požehnaná! A plod tvého těla je také požehnaný! Můžeme se jen domýšlet, že se Alžběta s Marií modlily a pročitaly spolu Písmo. A možná si četly starozákonní příběh o Chaně, které také Bůh zázračným způsobem dopřál potomka, a ona mu dala jméno Samuel, z něhož se pak stal nejvýznamnější

soudce Izraele. Maria se možná nechala inspirovat modlitbou Samuely matky (1S 2,1–10), když ji pak volně cituje.

Chanina modlitba přivedla Marii k vděčnému přijetí svého údělu. Ke chvále a radosti. Maria přijala svůj úkol jako zvláštní požehnání. To, že ze svěřeného dítěte vychová silného a odvážného muže, který bude Spasitelem národů, to Maria přijala jako zvláštní vyznamenání a jako úkol, že do těch velikých plánů, které má Hospodin s tímto světem, zahrnul i ji. Že se rozhodl učinit veliké věci spolu s ní. Že ona smí mít svůj podíl na Božím díle v tomto světě.

To je ta inspirace, to je ten příklad a vzor, který nám Marie dává. Ona své poslání přijala ne jako břímě, ne jako úděl, ne jako trauma, ani jako osud, ale jako požehnání. Jestliže si Pán Bůh někoho povolává ke službě, tak dotyčný si může gratulovat, protože má tu výsadu být při tom, když Bůh dělá veliké věci v tomto světě. Marie nás učí, že spoléhat máme na Boha.

Marii vidíme jako věrnou nositelku obou reformačních zásad – „sola gratia“ i „sola fide“. Pouhá milost a pouhá víra. Nejprve přijímá jako fakt, že ty veliké věci, za které ji budou blahoslavít všechna pokolení, to je dílo Boží spásitelské milosti. Přijímá to bez jakéhokoliv svého aktivního spolupůsobení. Bůh rozhodl. Do tohoto Božího dění je ovšem právě ona pozvána. Její odpověď andělovi „*Staň se mi podle tvého slova*“ pak vyjadřuje zásadu „sola fide“, pouhou vírou. Přijmout to, co dělá Bůh. Jistě, že víra se pak projeví v konkrétních praktických krocích. Pro Marii to bude znamenat zařít si podle toho svůj život. Zbytek života Marie prožije v trvalém zápase věřícího člověka.

U Marie se lze učit, čemu se v tomto světě dá důvěřovat. Svatba v Káně Galilejské, jak ji popisuje evangelista Jan, je ukázka takové situace. *Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“* (J 2,5) Můžeme z toho zaslechnout něco jako: „Hele lidi – Ježíš ví o problému, rozumí mu – a teď už nechte úplně na něm, co s tím nadělá. Ať udělá, co udělá, bude to tak, jak to má být.“ Tady je Marie jasně následováníhodný vzor. Marie ukazující na Krista. Marie vedoucí všechny k poslušnosti svého Syna.

Na opačném pólu je pak situace, jak ji popisuje evangelista Marek (Mk 3,21.31–35). Tehdy se Marie spolu s dalšími příbuznými domnívá,

že se Ježíš pomátl a s odvoláním na příbuzenské vazby se ho snaží stáhnout z veřejného působení a zavřít někde doma. Mohlo by to připomenout okamžik, když dvanáctiletý Ježíš ztratil a našli ho až po třech dnech. Tehdy to takto vyšlo. Chlapec se s ní a s Josefem vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jenže teď už je Ježíšovi třicet let, a co především, zahájil svoje veřejné působení. Tady už nelze vzpomínat na to, co bylo a jak to fungovalo. Teď to fungovat nebude. Pro Marii jako matku to musel být velmi nepříjemný zážitek! Pro nás je to ovšem příběh velice poučný. *Marie zůstává člověkem se svými duchovními vrcholy i pády.*

A jak to s Marií dopadlo? Protože se s ní setkáváme pod křížem, a především v kruhu učedníků po vzkříšení, můžeme věřit, že ze všech těch pádů opět povstala a přidala se k vyznání jednoty bratrské v tom, že Panna Maria je „nepochybná dědička věčného života“, že má své nezpochybnitelné místo v Božím království.

My si tady u Marie připomeňme onu pomyslnou výhybku, na kterou si musí dávat každý křesťan – tou je spolehnutí na Boha. Spolehnutí na cokoliv jiného: rozum, názory lidí, tradice, zvyky, autoritu rodiny, ale i vlastní zkušenosti tělesné či duchovní; naše náboženské prožitky, ty všechny mohou být sebedeblší a sebekrásnější, ale na ničem z toho se nedá stavět duchovní život. Ten musí nutně stále hledět k Bohu. „Sola gratia“, pouhá milost – to je to první. Stále je potřeba vyhlížet, co nám Bůh ve své milosti nabízí. To pak přijmout („sola fide“, pouhou vírou) a podle toho pak zařídit svůj život v jeho radostech a hlavně starostech.

Jak to v nějakém osobním trápení jindy a jinde prožívala Marie, to nám Písmo neříká. Žalmista ve 42. žalmu má problém a potřebuje ho řešit. Prikazuje své duši: *čekej na Hospodina*. Marie prikazuje služebníkům v Káně Galilejské: „*Udělejte cokoliv, co vám Ježíš nařídí!*“. Z minulosti, která nepomáhá, i z přítomnosti, která stojí za starou belu, velí žalmista i Marie hledět do budoucnosti. Bůh ještě neudělal tečku našeho životního příběhu. Je potřeba žít z naděje dobré budoucnosti. Dobrá budoucnost je v Božích rukou a Bůh zůstává Bohem. A jestli to teď není dobré, tak to prostě jen ještě není konec. Náš životní příběh ještě běží, právě tak příběh tohoto světa. Ve spolehnutí se na Boha

člověk může najít posilu pro překonání špatných vzpomínek i mizerné přítomnosti. Slovem, které v tuto chvíli nejlépe vystihne, o čem je řeč, je slovo „naděje“. Naděje – to je ten pohled do budoucna, pohled, kterým vylézáme ze sebe samých. Víra – to je nějaké naše okamžité nasměrování, láska, to je praktický způsob, jak svoji víru žijeme.

Marii vidíme o Letnicích na modlitbách v kruhu učedníků. To je přesně ta parta, která hledí do budoucnosti. Která poslechla Ježíšovu výzvu, že mají hledět kupředu. Čekat, co přijde. Zařizovat se stále nově podle nejnovějšího rozpoznání Boží vůle. Marie je nám dobrým vzorem. Co dobrým – výborným vzorem! Je správné ji chválit a oslavovat a ona sama nám říká za co: *Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna pokolení, že se mnou učinil velké věci ten, který je mocný.* Marie je v tuto chvíli vzorná a chvályhodná věřící, protože ukazuje na Boha a jeho dílo. Ne na svoji víru, ne na svoje skutky. I když dobře věří a koná velké věci. Víra je druhý krok a skutky třetí. Začít se ale musí prvním krokem a tím je to, co udělal, dělá a bude dělat Bůh. Boží milost je to, co potřebujeme, to, o co se můžeme opřít. Tak nás Marie učí, že si máme na prvním místě do srdcí vložit Boží zaslíbení, rozmýšlet o nich a v naději očekávat dobrou budoucnost, až je Bůh naplní.

SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU

Jaroslav Kernal

Poselství Vánoc tomuto světu

Nastala doba vánoční, a ačkoliv nejsme těmi, kteří se řídí tradicemi nebo jednají podle běhu tohoto světa, máme plnou svobodu využít každou tradici, která nás vede do Božího slova a k Boží slávě. A Vánoce jsou přesně takovou tradiční záležitostí. Jako ti, kdo byli obnoveni Bohem, kdo se narodili z Ducha svatého a milují Boha a jeho Slovo, si můžeme v době vánoční připomínat narození Pána Ježíše Krista, i když se nejspíš v době vánoční nenarodil. Nevíme, kdy se Pán Ježíš narodil, ale z Písma je naprosto zřejmé, že tady byl jeden konkrétní okamžik, kdy se Slovo stalo tělem, kdy Marie počala z Ducha svatého. Kdy Duch svatý způsobil, že se vajíčko v jejím těle začalo dělit a růst, jako kdyby došlo k jeho oplodnění spermií, k čemuž ale nedošlo, protože Marie „nepoznala muže“ (Lk 1,34), ale Bůh sám to způsobil svou mocí a v těle Marie začal růst nový život. Anděl vysvětloval Josefovi, muži, s nímž byla Marie zasnoubená, ale ještě s ním nežila, že to tak muselo být, aby se naplnilo slovo proroka, že „panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel“, to jest přeloženo ‚Bůh s námi‘ (Mt 1,23).

Lukáš popisuje okamžik tohoto narození, kdy Pán Ježíš spatřil světlo světa, resp. jeho temnotu, protože se narodil v noci. Světlo světa vstoupilo do temnoty světa. A Bůh sám se rozhodl tuto věc rozhlásit do světa pomocí svých andělů. Je skutečně velmi zajímavé, že tuto zprávu nenajdeme na první stránce jeruzalémského deníku, ani ji andělé nezvěstují židovské veleradě, či králi Herodovi, což byl král, který nechal přestavět a zvelebit chrám v Jeruzalémě, ale zvěstují ji úplně obyčejným a naprosto neznámým pastýřům, kteří pásli ovce v okolí Betléma. Zjevuje se jim doslova armáda (Lk 2,13), vojsko andělů (Žilka, Pavlík, ČSP) – v originále je slovo, které bychom

dneska přeložili možná slovy „expediční sbor“, králíčtí bratři tam mají slovo „rytířstvo“. Co tento mohutný vojenský výsadek vyhlašuje?

*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, ve kterých má
Bůh zalíbení. (Lk 2,14)*

Boží armáda vyhlašuje Boží pokoj. To je poselství Vánoc, poselství narození Spasitele.

I. Sláva na výsostech Bohu

Ne královský palác, ale místo pro krmení dobytka. Svět se o to nízké nezajímá. Pro svět to není atraktivní, je to málo blýskavé, málo naleštěné a dneska možná také málo zvrácené. Když mluvíme o poselství Vánoc, pro svět je tady Ježíšek – panáček, děťátko, které spinká v jeslích, ale pro ty, kteří věří, je tady znamení – Spasitel, který snímá hříchy světa.

Boží sláva se zjevila pastýřům. Obyčejným pastýřům, kteří byli u svého stáda a byli cítit po svých ovcích. Dneska to není jiné. I dnes se Boží sláva zjevuje obyčejným, normálním lidem. A i když se stane, že se zjeví někde v paláci nebo na výsluní tohoto světa, obvykle velmi záhy odvede dotyčného ze záře reflektorů do stínů v ústraní. Když se Ježíš narodil, stalo se to ve stáji, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou (Lk 2,7). Byli tam pastýři a přišli se tam poklonit také mágové z východu. Když dospěl, stal se řemeslníkem, tesařem, nebo lépe stavitelem, protože to slovo, které je v Markovi 6,3 přeložené jako tesař znamená člověka, který staví domy ze dřeva, kamení i kovu, který pracuje vlastníma rukama, dělá špinavou práci, buduje. Když veřejně vystoupil, povolal k sobě rybáře a celníky, výběřčí daní a když vstal z mrtvých a odešel do slávy, povolává svým Duchem další obyčejné lidi, mladé i staré, s vysokoškolskými tituly i bez nich, muže, ženy i děti. A každý, kdo v něho věří, bude spasen. Přišel v pokoře. Sloužil v pokoře. A zemřel v pokoře a v pohrdání. Ale vstal ve slávě a odešel do slávy. A i my uvidíme slávu, až přijde podruhé – dosud trvá čas milosti a náš Pán je pokorný Spasitel. Ale brzy přijde jako Pán slávy. To, co se odehrálo na horách blízko Betléma, je jenom zlomek slávy a bázně, kterou uvidíme a zakusíme při jeho druhém příchodu.

Tenkrát to viděla malá skupina pastýřů, potom to uvidí celý svět. A každý bude vědět, že toto je Pán slávy. Už tu nebude koryto na krmení dobytka, bezbranné děťátko v plenkách, ale válečník, který přijde náhle a mocně, jako když blesk ozáří oblohu. Země ho nepřijala, ale nebe mělo obrovskou radost. Celé nebe se radovalo, rozzářilo se a rozsvítilo.

Na samotných výsostech, kde Bůh přebývá v nepřístupném světle, kde ho nikdo z lidí nikdy nespatriil, nemůže spatřit a nikdy nespatrii, tam byla při Ježíšově narození zjevena veliká sláva, protože Slovo se stalo tělem. To Slovo, které bylo na počátku, které bylo u Otce, milovaný Boží syn, který jediný byl v náruči Otce a proto nám o něm mohl říci, proto dokonale zrcadlí svého Otce a mluví tak, jako mluví Otec a jedná tak, jako jedná Otec. To Slovo, skrze které bylo učiněno všechno, co jest. To je to Slovo, které bylo na počátku, když Bůh řekl ... to je to Slovo, skrze které stvořil nebe a zemi, svět viditelný a neviditelný. To Slovo nebylo stvořené, jak říkají někteří heretici, ani nemělo někdy na věčnosti svůj počátek, jak tvrdí jiní heretici, ale bylo od věčnosti u Otce a skrze to Slovo povstalo úplně všechno a Jan dodává, že bez něho nepovstalo nic, co jest (J 1,3). Toto Slovo přebývalo ve společenství s Otcem a s Duchem svatým ve věčné slávě, doslova v náruči Otce. Boží syn byl znám jako král, před nímž si svatí andělé svými křídly zakrývali svou tvář a nohy a volali: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy“ (Iz 6,3). Nebesa vypravují o jeho slávě a obloha hovoří o jeho rukou. To je věčný Boží syn, který podle Daniela přichází k Věkovitému a „byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno“ (Da 7,14). A právě tento Boží syn, toto věčné, dokonalé, nekonečné, svaté a plné Slovo se v tuto chvíli objevuje na světě v těle, jako má hříšný člověk. On je tím kamenem, který se utrhł bez zásahu rukou a udeřil do železných a hliněných nohou sochy, rozdrtil je a následně se stal skálou, která rostla a naplnila celou zemi (Da 2,34–35.44–45).

Všichni ti andělé, ta nebeská armáda, tyto nespočetné zástupy, které se tam zjevují pastýřům, ti všichni povstali skrze toto Slovo,

keré se v tuto chvíli stalo tím malým bezmocným nemluvnětem, které museli položit do žlabu na krmení dobytka, protože nebylo jiné místo, kam by ho mohli položit. A celé nebe žasne nad touto událostí a se zatajeným dechem sleduje, co se bude dít. Tady se zjevuje velikost a nádhera Boží slávy, když ten, který byl způsobem bytí roven Bohu, nelpěl na své rovnosti, ale sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí (Fp 2,6–7). Nemohu to nijak dokázat, ale myslím si, že nebeským zástupům nebylo zjeveno, co se chystá, nevěděli, že Pán půjde na kříž, že podstoupí smrt. Bůh to sice zjevil ve svém Slově, v Písmu, ale zjevil to tak, že ani ti, kteří to Písmo četli, tomu nerozuměli, pokud jim to sám Bůh neodhalil. A byla to spíše výjimka než pravidlo. Dokud nebylo dokonáno, dokud Pán Ježíš nevstal z mrtvých a nezjevil se svým učedníkům, dokud jim neotevřel mysl, aby rozuměli Písmům (Lk 24,45), ani jeho nejbližší učedníci nerozuměli tomu, co se děje. Stvořitel vstoupil do svého stvoření jako přirozená součást tohoto stvoření. To je zjevení Boží slávy, která naplňuje nebe, to je sláva na výsostech. To je úplně jiná sláva, než jakou hledají lidé v tomto světě, po které touží a pro kterou chtějí mnohdy udělat cokoli. A přesto i taková sláva, která znamená vyvýšení, velikost, nádheru a moc je spojena s touto tichou a pokornou slávou. Svátí andělé společně s nespočetným zástupem vykoupených ze všech národů, jazyků, kmenů a ras budou celou věčnost chválit Pána Ježíše Krista a budou obdivovat jak tuto událost, tak tu, která následovala, což je Kristův kříž, který přinese smíření s Bohem a vítězství nad hříchem, nad smrtí a nad nebeskými mocnostmi.

II. Pokoj na zemi lidem

Na nebi je sláva, protože Pán vstoupil do tohoto světa. Ale andělé mluví dál a říkají, že tato událost má své důsledky také pro zemi. Slovo se stalo tělem a přináší pokoj na zem. Na nebi je sláva, na zemi je pokoj. A to je něco, u čeho se musíme zastavit, protože pokoj, o němž je tady řeč, není prostě utišení věcí, utišení nepokojů, utišení svárů a sporů, ale je to mnohem víc. To slovo tady odkazuje na hebrejštinu a hebrejské slovo *šalom*, které zjednodušeně také znamená pokoj, ale jeho význam je mnohem hlubší. Znamená to požehnání, spočinutí, odpočinutí,

prosperitu, klid, radost, šťastný život – to je *šalom*. Nicméně v tom našem textu to jde ještě dál, protože tady je to spojené s právě narozeným Mesiášem. I když Boží syn nějakým způsobem opustil slávu nebe, bylo nebe naplněno slávou a na zem přišel ... Kdo? Boží syn? Ano! Mesiáš? Přesně to andělé říkají. Spasitel? Ano, to je on. Takže se naplňují slova proroků!

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ (Iz 9,5)

Vládce pokoje sestoupil z nebeské slávy na zem a přinesl pokoj. To je to dítě! On je vládce pokoje. Ale nejen to. Podívejte se, co říká prorok Micheáš, když prorokuje o tom, že toto dítě se narodí v Betlémě (Mi 5,1) a bude to pastýř, který bude pást své ovce a sjednotí je a budou bydlet bezpečně (Mi 5,2–3). A dodává: „On sám bude pokoj“ (Mi 5,4). Nejenom, že to je Vládce pokoje, on je Pokoj sám. Na zemi je Pokoj, protože na zem sestoupil Kristus Pán a narodil se jako dítě pokoje.

Často v poslední době mluvíme o meči rozdělení, který přinesl Pán Ježíš Kristus. A je to skutečně tak, že přináší tento meč, že rozděluje a odděluje. Je to něco, co si potřebujeme připomínat, abychom lépe rozuměli tomu, co se nám děje v tomto světě. Jsme světlem v temnotě, jsme konzervující solí v mase, které se chce zkazit a kazí se. Byli jsme ponecháni v tomto světě, ačkoliv nejsme z tohoto světa. Jsme tomuto světu cizí stejně jako všichni ti, kdo nás předcházeli ve víře, od samotného Ábela, kterého zabil jeho bratr Kain, přes všechny proroky a starozákonní svaté, kteří byli pronásledováni svými vlastními, až po Pána Ježíše Krista, kterého nenáviděli tak, že ho ukřižovali a po zástup jeho svědků, uplynulých dvou tisíc let, kteří byli v tomto světě pronásledováni a zabíjeni a jsou dodnes – a dneska víc, než kdykoliv dříve. Za poslední století bylo kvůli své víře zabito více křesťanů, než v předchozích devatenácti. To je meč, který přinesl Pán na tento svět. Meč, který prochází rodinami, meč, který prochází manželstvími, přátelstvími, všemi vztahy.

Ale náš text jde přesně opačným směrem. „Na zemi pokoj ...“ Pán je náš pokoj, on je dokonce pokoj sám. Je nejenom naplněním starozákonních zaslíbení, ale naprostou plností toho všeho. Sice přinesl do světa meč, ale i kdyby tu ten meč nebyl, padlý svět žije v chaosu, temnotě, zlobě, zášti, závisti, nenávisti, je plný vražd a násilí, rozdělení a rozkolů, rozporů a svárů. I kdyby tu nebyl Pánův meč rozdělení, žije se ve světě velmi těžce a často velmi nepříjemně. Zkuste se zamyslet, kolik znáte lidí, kteří by vám řekli, že žijí pokojným a naplněným životem plným radosti a spokojenosti. A Vánoce, které se nazývají svátky klidu, k tomu přispívají svou měrou. V tomto konzumním světě se na každého člověka valí tuny reklam, které říkají, že musíte mít tohle nebo tamto, že musíte být takoví nebo onací. Jsou lidé, kteří vám řeknou, že Vánoce jsou nejstrašnější část roku, protože budou muset absolvovat návštěvy příbuzných, budou muset strávit čas s rodinou, ale vůbec neví, co si budou říkat, takže to skončí hádkami jako vždycky, budou se muset přetvařovat, budou muset pracovat mnohem víc než kdy jindy, protože svátky si to přece vyžadují, budou v mnohem větším stresu než kdy jindy, aby zase – jako vloni – nepřibráli, aby se uhlídali, aby se nepřejídali, neopijeli, nedělali věci, které dělat nechtějí ... Kde je ten pokoj? Kde jsou svátky klidu?

Bez Pána Ježíše Krista žádný pokoj není a nemůže být. Protože on je ten Pokoj. V něm je náš pokoj (Ef 2,14), protože svou obětí ... nastolil pokoj (Ef 2,15). A ještě o verš dál Pavel píše, že Pán Ježíš přišel a zvěstoval pokoj (Ef 2,17). On je tím hlavním poselstvím Vánoc! Pokud se nezaměříme na něj, zůstaneme bez pokoje, nebudeme mít žádný pokoj. On je tím pokojem, protože svou obětí nás usmířil s Bohem, protože svou obětí zrušil zákon ustanovení a předpisů a tak zbořil zeď, která rozděluje. Jenom Ježíš přinesl skutečnou svobodu a opravdové odpočínutí od veškerého úsilí získat spasení svými vlastními zásluhami, svým vlastním snažením. Usmířil nás s Bohem, takže už tu není žádná válka, žádné nepřátelství. Usmířil nás s lidmi, a vylil svůj pokoj do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Už jsme svobodní a nemusíme se řídit tím, co chce okolní svět. Už jsme usmířeni s Bohem a tak můžeme pokojně spočinout v něm a jenom se radovat z toho, jak dobrý je a jakým požehnáním nás zahrnuje.

Tato vánoční zvěst, že na zem přišel pokoj, je naprosto radikální v tomto světě nepokoje, násilí, nejrůznějších hrůz a nebezpečí, které se na nás valí. V posledních letech slyším od křesťanů víc, než kdykoliv předtím, že se těší na to, až Pán přijde podruhé ve své slávě. A je to proto, že zcela zjevně přicházejí doby, kdy nám na světě nebude lépe, ale spíš hůře. Máme mnoho důvodů k obavám, ať už se jedná o věci zdraví, o stav našich vztahů, o materiální, sociální nebo politické věci v tomto světě – zdá se, že všechno směřuje od lepšího k horšímu a že se Pán rozhodl, že bude soudit tento svět. Ale to je důvod, proč potřebujeme volat jeho samotného, nikoliv usilovat o to nebo těšit se na to, až z tohoto světa zmizíme. Jeho zvěst je vánoční zvěstí – *na zemi pokoj ...* Pán přináší pokoj, protože přináší sám sebe. To není v programu žádné politické strany, to nenajdeme v žádných ekonomických prognózách, to není přirozenou vyhlídkou našeho těla. Všechny věci tohoto světa a naší přirozenosti směřují k rozkladu, k zániku, k horšímu, a nakonec ke smrti. Ale Pán přemohl smrt a poselstvím Vánoc je, že on je náš pokoj a přišel na tento svět jako pokoj. Naše zvěst je zvěstí o pokoji. Máme evangelium pokoje, evangelium lásky. A je pochopitelné, že se nám nelíbí v tomto světě, protože nejsme z tohoto světa. Ale byli jsme ponecháni v tomto světě, abychom zde byli svědectvím Kristova pokoje, Krista samotného.

Bůh nás ve své dobrotě postavil do dnešní doby a přesně na to místo, na kterém stojíme, abychom na tomto místě a v tomto čase přinášeli lidem kolem sebe zvěst o pokoji, tedy zvěst o Pánu Ježíši Kristu. Můžeme vidět zachmuřené obličejе našich přátel, našich kolegů, naší rodiny, ale na naší odhalené tváři se má zračit slavná zář Páně, která má svůj kořen v něm samotném, v pokoji, který nám přinesl, když nás smířil s Bohem na kříži Golgoty. Tak přinesl na zem pokoj ...

III. Lidem, ve kterých má Bůh zalíbení

O koho se jedná? Kdo jsou tito lidé, kterým byl přinesen pokoj? Zjevně byl pokoj přinesen všem. Anděl zvěstoval pastýřům dobrou zprávu, která bude pro všecken lid (v. 10). Ano, všichni lidé mají užitek z dobré zprávy, z evangelia. Všichni lidé těží z toho, že jsme spaseni z milosti skrze víru. Každý člověk v tomto světě má užitek z Kristovy smrti.

Minimálně v tom, že Bůh vyčkává s projevem svého konečného hněvu, protože musí nejprve vejít plnost pohanů, a teprve potom bude konec. Ale z Božího slova je také zjevné, že Bůh nakonec odsoudí ty, kteří v něj nevěří, kteří mu vzdorují, kteří ho nechtějí znát. To nejsou ti, v nichž má Bůh zalíbení. A kdybychom pečlivě studovali Lukášovo evangelium, viděli bychom, že mluví o skupině těch, které se Bůh zamiloval před stvořením světa, kteří jsou v tomto světě ztraceni, ale Bůh se jim dává nalézt, kteří jsou nemocní a nepovažují se za zdravé, protože dobře vědí, že jsou hříšníci, že jejich život nemůže obstát ve světle Božího soudu. To jsou ti, v nichž má Bůh zalíbení. Je to celník, který přišel do chrámu spolu s farizeem, ale neodvažoval se ani pozdvihnout oči vzhůru, jenom se bil do prsou a prosil o milost, zatímco farizeus se modlil svou pokryteckou modlitbu ... „Děkuji ti, Bože, že nejsem jako onen člověk, protože já ...“

Mohli bychom velmi obecně říci, že jsou tady dvě reakce na zjevení Boží slávy – té slávy, která se zjevuje pastýřům na pastvinách u Betléma. Ta první reakce hází Krista do koryta pro dobytek, a vytěsňuje ho do oblasti mýtů a pohádek. Ale tato reakce nikdy neuslyší jako východisko ta sladká slova, která říká anděl pastýřům: „Neboj se!“ Taková reakce zůstává se svým strachem a s trvalou pochybností – co kdyby? I ten nejzarytější ateista se musí čas od času vyrovnat s touto otázkou. Co když je to jinak, než jsem o tom přesvědčený? Tou druhou reakcí je nalezení Spasitele v korytě pro dobytek a klanění se před ním, uctívání Pána Ježíše Krista, skutečná bázeň před Bohem, která je počátkem moudrosti a je tou nejpřímější cestou ke spasení z milosti skrze víru. Pokud jste těmi, kteří pokleklí před Pánem, kteří ho uctívají, i když je ještě v jesličkách a vzdávají mu chválu, potom si můžete být jistí tím, že tento pokoj, který tu daný zemi, platí právě pro vás. Jste příjemci Krista, příjemci pokoje, který plyne z něj samotného, byli jste smířeni s Bohem a Bůh ve vás má zalíbení. Není to přízeň tohoto světa, ale je to přízeň toho, který tento svět stvořil. Bůh sám vám říká:

Nebojte se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. (Lk 12,32)

Nikde, na žádném místě ve světě, není pochybnost o tom, kdo je Ježíš – na nebi, na zemi i pod zemí, v podsvětí, v pekle, ve vodách moří a v celém vesmíru. Je jenom jedno jediné místo, kde jsou pochybnosti, a to je srdce hříšných lidí. Ale jednoho dne se každé koleno pokloní před Pánem a každý jazyk vyzná, že je Pán.

I když jsme malé stádo, nemusíme se bát uctívat našeho Pána, a potřebujeme mít na paměti, že nikdy nejsme v menšině v uctívání Ježíše. Jsou zde zástupy, nebeské zástupy, které ho uctívají společně s námi. A dokonce jsou zde nebeské mocnosti, které se od církve učí poznávat Boží moudrost (Ef 3,10–11). Proto se nemusíme stydět celým srdcem uctívat Boha ve společenství Božího lidu i mimo něj, protože nikdy nejsme sami a nikdo a nic nás nemůže vytrhnout z jeho ruky. On je náš pokoj, který přišel na svět, z něj se můžeme radovat v tento čas a jeho máme zvěstovat ke spasení těch, v nichž má zalíbení.

BŮH SE STARÁ O VDOVY: RADOST PŘED PÁNEM

Austin Walker

A budeš se radovat před Hospodinem, svým Bohem, na místě, které vyvolí Hospodin, tvůj Bůh, aby tam přebývalo jeho jméno, ty i tvůj syn a tvá dcera, tvůj otrok a tvá otrokyně, lévijec, který žije v tvých branách, i bezdomovec, sirotek a vdova, kteří jsou mezi vámi. (Dt 16,11)

Radost je asi to poslední, co byste si spojovali s vdovstvím. Ano, pláč a smutek, ale ne radost! Možná se dá uvést sto a jeden důvod, proč není možné mít radost.

Osamělost může být skutečným problémem. Obzvláště deprimující mohou být zimní měsíce s dlouhými hodinami tmy. V závislosti na okolnostech se může stát, že se s nikým nevidíte i několik dní. Pokud byl váš manžel silně zapojen do života místního sboru, můžete se náhle ocitnout odříznuti od mnoha věcí, které jste kdysi dělali společně. To platí zejména v případě, že váš manžel byl pastorem nebo jáhnem v církvi. Poskytovala jste mu potřebnou podporu, aby mohl vykonávat své povinnosti. Někdy byl váš domov úlem plným aktivit. Kromě toho lidé ovdoví mnohdy až poté, co jejich děti dospějí, opustí rodný dům a třeba se odstěhují někam daleko. V západním světě již dávno pominula doba, kdy rodiče a jejich děti, s jejich rodinami, bydleli na dosah od sebe. Bohužel až příliš častý rozpad rodinných vztahů situaci ještě více komplikuje. Za těchto okolností se domov může stát velmi osamělým místem.

Bůh si byl dobře vědom nebezpečí izolace a odříznutí. V Deuteronomiu 16,11–14 dal konkrétní příkazy týkající se starozákonních svátků týdnů a stánků. Ohledně prvního z nich Hospodin řekl: „A budeš se radovat před Hospodinem, svým Bohem, na místě, které vyvolí Hospodin, tvůj Bůh, aby tam přebývalo jeho jméno, ty i tvůj syn a tvá dcera, tvůj otrok a tvá otrokyně, lévijec, který žije v tvých branách,

i bezdomovec, sirotek a vdova, kteří jsou mezi vámi. Budeš si připomínat, že jsi byl v Egyptě otrokem. Proto budeš bedlivě dodržovat tato nařízení“ (Dt 16,11–12). Podobná slova následují ohledně druhého svátku: „Slavnost stánků budeš slavit po sedm dní, až shromáždíš úrodu ze svého humna a lisu. Při své slavnosti se budeš radovat ty i tvůj syn a tvá dcera, tvůj otrok a tvá otrokyně, lévijec i bezdomovec, sirotek a vdova, kteří žijí v tvých branách“ (Dt 16,13–14).

Uprostřed slz a pocitu osamělosti si možná myslíte, že to poslední, co byste chtěli udělat, je vstát a jít se scházet s Božím lidem a radovat se s ním. Váš nebeský Otec je však moudřejší a stanovil důležitou zásadu, kterou se řídí život novozákonního Božího lidu, církve. Zde v Deuteronomiu Bůh v podstatě říká Izraeli: „Dbejte na to, aby všichni, včetně vašich vdov, byli přítomni, až se budete shromažďovat přede mnou, abyste slavili tyto svátky. Všichni ze starozákonního společenství tam měli být, aby si připomněli Boží dobrotu v podobě poskytnutí jídla a další úrody. Jako vdova křesťanka jste stále důležitou součástí Božího lidu. Pokud jste vdovou, ale nejste křesťankou, zde, mezi křesťany, je místo, kde se můžete o Bohu dozvědět více.

Stejný princip platí i v církvi. Vdovy v jeruzalémské církvi, které byly příjemkyněmi každodenní stravy, se také podílely na životě a bohoslužbě církve (Sk 6,1–7). Podobně v 1Tm 5,3–16 ty, které byly „skutečně vdovy“ a byly na seznamu vdov (v. 9), byly a pravděpodobně stále jsou aktivní v konání dobrých skutků (v. 10). Bylo by velmi zvláštní, kdyby se shromáždění k uctívání Boha neúčastnily. Nevíme, kolik bylo Dorce let, když zemřela, ani zda byla sama vdovou. O manželovi a dětech se Sk 9,36–43 nezmiňují, ale víme, že „konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny“ (v. 36). Z její služby měly prospěch vdovy v církvi (v. 39).

Z těchto a podobných pasáží se dozvídáme, že se o vdovy nejen starali, ale že se rovněž aktivně podílely na bohoslužbě a životě církve. Neměly být opomíjené nebo izolované. Ztráta manžela nebyla jen ničivá, ale také rušivá a zničila dlouho zažitě vzorce vašeho života. Pokud váš manžel trpěl dlouhou nemocí, možná jste se kvůli nutným návštěvám v nemocnici nebo péči o něj doma nemohla účastnit shromáždění církve tak často jako dříve. Nyní, když jste sama, můžete

být v pokušení nadále se církvi vyhýbat, a to i proto, že předpokládáte, že to jen zvýší váš zármutek a budete se cítit velmi trapně, když se náhle rozpláчете. Z dlouhodobého hlediska můžete dojít k závěru, že vzhledem k tomu, že nemůžete dělat to, co jste dělala dříve, nemá smysl pokračovat v chození do sboru. To je v rozporu s Boží vůlí. Právě teď potřebujete být součástí uctívajícího Božího lidu více než kdy jindy. V takové činnosti lze nalézt radost, protože Bůh svolává svůj lid, aby ho uctíval. Je přítomný uprostřed nich. Do této radosti máte vstoupit. Pokud budete zůstat stranou, jen si tím budete přidělovat další starosti.

Hospodin se rozhodl, že vdovy nezůstanou bez pomoci, a vydal Izraelcům příkaz, aby se o ně postarali. Je důležité co nejdříve obnovit běžný vzorec účasti na bohoslužbách. To znamená být pravidelně ve shromáždění, aby byla nasycena vaše duše, abyste se mohla potěšit ze společenství s Bohem a setkat se s bratry a sestrami v Kristu. Radovat se z Boha, vzdávat mu díky, zpívat mu chvály a připomínat si jeho smrt při Večeři Páně je možné i uprostřed velkého zármutku. Velká část vaší stability – mnohem více, než si možná budete zpočátku uvědomovat – bude záviset na tom, zda zaujmete své místo v Božím lidu, když se shromažďuje k uctívání.

Někdo by však mohl říci: „Ale moje situace je jiná! Mám děti, o které se musím starat. Nemohu přece odejít uprostřed týdne a ani v neděli to nebude snadné, a pokud onemocní jen jedno z dětí, zabrání mi to přijít. V takových případech by se s vámi váš sbor měl domluvit na poskytnutí praktické pomoci, abyste se mohla co nejlépe podílet na životě sboru.

Bůh nikdy nechtěl, aby byl kdokoli z jeho lidu oddělen a izolován od bohoslužeb, života a služby církve Pána Ježíše Krista. Církev je životně důležitá pro vaše posvěcení, duševní zdraví a blaho křesťanky. Právě v tomto kontextu se budete v nových podmínkách učit sloužit Kristu a nechat si sloužit. A co je ještě důležitější, právě prostřednictvím života a služby církve naleznete velkou míru úlevy a uzdravení uprostřed svých trápení.

VY SE BUDETE RADOVAT

Jan Hus

„Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte.“ Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: „Co znamenají slova ‚zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte‘ a ‚odcházím k Otci‘?“ Říkali: „Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví.“ Ježíš poznal, že se ho chtějí otázat, a řekl jim: „Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: Zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte? Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; vy se budete rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.“

Z mnoha jiných míst víme o tom, jak milosrdný Spasitel při své poslední večeři utěšoval své učedníky, kvůli jejich budoucímu zármutku, který je měl potkat kvůli jeho umučení. Proto i na tomto místě jim říká o tom, že budou zarmouceni. Říká „zanedlouho“ („maličko“ – KRAL), tedy za tři dny, a přijde to, že „mě nespátříte a zanedlouho“, tedy v následujících čtyřiceti dnech až do jeho nanebevstoupení ho spatří. A tak se stalo, že ho už onu noc a v pátek a v sobotu a v noci ze soboty na neděli nakrátko neviděli a potom, po jeho zmrtvýchvstání, ho nakrátko (desetkrát) zase viděli. V té době už byli zase povzbuzeni ve své víře, v níž předtím selhali, a byli utvrzeni.

A protože měl právě takto jít Kristus k Otci a potom vystoupit na nebe, neboť tak to bylo podle vůle svaté Trojice, říká: „Odcházím k Otci.“ „Odcházím“ skrze ukřižování, kvůli němuž budete zarmouceni, a „zanedlouho“ („maličko“), tedy po tři dny „mě neuzříte“. A „opět“, totiž až vstanu z mrtvých, „zanedlouho“ („maličko“), tedy po čtyřicet dní „mě uzříte“. Protože tímto určeným způsobem „odcházím k Otci“.

A tady můžeme rozumět, že ono první „maličko“ („zanedlouho“) znamená celou dobu vyvolených Božích synů, kterou žijí v tomto světě a vidí Krista jen skrze víru. Pokud toto vidění přirovnáme k radosti nebeské, je to jako nevidění. A ten zdejší čas je velice maličký proti Boží věčnosti. Nikdo na světě nebyl živ tisíc let, i když některým na tisíc už táhlo. A svatý David říká Bohu: „Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul.“

Po té době, kdy zde vyvolení vidí Boha ne tak jasně, přijde kratičký okamžik smrti, v němž vyvolení mají záblesk jasného poznání radosti nebeské, a to je počátek nebo závdavek té radosti. A v tom kratičkém okamžiku v tomto světě mají vyvolení stokrát více, než co pro Krista opustili, jak o tom mluví sv. Marek v 10. kapitole, v. 29–30, když říká: „Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný.“ Ó, který vyvolený syn, když v okamžiku smrti uzří nebeskou radost, by si nevážil stokrát víc nebeského Otce, i bratrů a sester v nebeském království a jeho radosti než svého pole?

A poněvadž jde Kristus k Otci, aby připravil svým věrným služebníkům místo věčné blaženosti, je jisté, že bude třetí čas, v němž bude pro vyvolené radost dokonaná. A kdo má tuto radost ve svém srdci, rád snáší všechny zkoušky v tomto bídém světě, aby této radosti dosáhl.

Dále Písmo říká, že učedníci nerozuměli Kristovým slovům a byli kvůli tomu zarmoucení. Neboť věřili, že má být brzo chycen a kvůli tomu mělo skončit jejich společenství. A nerozuměli také kvůli tomu, že jim Kristova slova připadala jako protimluv, když řekl: „Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte.“ Proto si dvakrát řekli: „Nevíme, o čem mluví.“ A Ježíš poznal, že se ho chtějí zeptat, ale předešel je, jak to dělá ve všech dobrých činech svých věrných služebníků a vysvětluje jim smysl prvního „zanedlouho“. Mluví o tom kratičkém čase, který se skrývá za tím slovem „maličko“, kdy učedníci budou plakat a naříkat, protože v tom čase jim bude odňat skrze umučení a smrt. A svět, tedy Židé, se budou radovat a budou se domnívat, že Krista, svého největšího protivníka a rouhavého kacíře, úplně zničili.

A že to tak nepochybně mělo být, říká Kristus „Amen“ na své božství a „amen“ na své lidství „pravím vám, vy budete plakat“ tělesnými očima „a naříkat“ v duchu, „ale svět“, totiž Židé, kteří jsou svět, který ho nezná a nechce ho přijmout, „se bude radovat“. A že se svět, totiž zlí lidé ve světě, staví s odporem a nepřátelstvím proti Kristovým učedníkům, ukazuje, že zlí nemohou mít spolu s dobrými účast na pravé radosti, a že dobří se zlými také nemají společenství ve zlé radosti – ale radují se dobří i zlí, protože Spasitel říká: „váš zármutek se promění v radost“. Proč to tak je? Nepochybně proto, že Bůh svým dětem dává vždy víc a víc růst a podobně i ďábel působí ve svých dětech stále k horšímu a stahuje je do bažiny a do propasti. A že to tak doopravdy bylo, jak jim Kristus řekl, to se ukázalo, když se po jeho zmrtvýchvstání učedníci radovali, protože spatřili Pána. A jejich radost stále rostla, až došli k dokonalé radosti nebo také k plné radosti.

Potom Spasitel předkládá svým učedníkům, kteří ještě nerozuměli, jednoduchý příklad, aby jeho slovům rozuměli: „Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost.“ V duchovním smyslu může tato žena představovat podobnost Kristova lidství, které velmi těžkou bolestí porodilo člověka duchovním narozením, tedy velmi těžce zde vzniklo společenství vyvolených ke spasení. Neboť na kříži týrali Pánovy údy, nohy i ruce, probili je hřeby, probodli bok, a on žíznil jako žena, když rodí – právě tak některé žízňají, a pak je napájejí octem a myrhou. A na kříži také velmi plakal a prosil Boha za to dítě, které měl porodit. A křičel nepochybně větším křikem, než křičí ženy, když rodí. Řval bolestí a říkal: „Ó vy všichni, kteří to pozorujete, dívejte se, jestli je ve světě taková bolest, jako je ta má. A tak, jak říká sv. Augustin, jako z Adamova boku vyšla žena, z Kristova boku vyšla svatá církev. Eva byla stvořena tělesně z žebra, církev svatá duchovně, krví Kristovou, která tekla z jeho boku, byla duchovně porozená.

A že Kristus ve svém lidství umřel naprosto jistě, ale ve svém božství neumřel, proto třetí den po veliké bolesti procitla ta žena, totiž Kristovo lidství a radovala se, že bolest pominula a že porodila člověka, tedy církev svatou, společenství vyvolených ke spasení. A nemysli si, že by Kristovo lidství nemohlo být tou ženou – vždyť on

sám každého člověka, který činí vůli jeho Otce, který je v nebesích, nazývá sestrou i matkou. O tom mluví Matouš ve 12. kapitole (v. 50): „Kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“ Kristus také často zmiňuje království nebeské, tedy společenství všech vyvolených. Proto sv. Augustin často mluví o tom, že pokud je Kristus hlavou hlavou církve svaté, je církev svatá spolu všemi svými údy.

Protože jsou učedníci jeho údy, které s ním mají trpět, říká ono „neboť“, tedy že přišla jeho hodina, aby trpěl jako žena, která rodí. „I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět“, až vstanu z mrtvých „a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.“

A věz, že zarmoucení učedníků netrvalo ani celé tři dny. Neboť třetí den jim bylo Kristovo vzkříšení oznámeno, a on se s nimi setkal a oni radostně s ním. Ten den jejich zármutek skončil a on rozhojňoval tu jejich počatou radost až do svého vystoupení na nebe a do jejich smrti a po jejich smrti tu radost v nebeském království dokonal. A nikdo jim tu radost nemohl vzít, stejně jako nikdo nemohl zrušit tu věčnou lásku Boží, na jejímž základě je Bůh vyvolil. Proto říká sv. Beda: „Nikdo jim nemohl vzít jejich radost, neboť i když potom trpěli v různých zkouškách, naděje na zmrtvýchvstání a pohled na něj rozněcovali jejich radost, takže z toho měli jen radost, když na ně přicházely rozličné zkoušky. To dělal i Jakub, který to učil i ostatní slovy: „Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky.“ Apoštolové měli radost, neboť sv. Lukáš píše ve Skutcích 5,41: „A oni odcházeli z velerady s radostnou myslí, že se jim dostalo té cti, aby nesli potupu pro jeho jméno.“

A všimni si ještě v těch slovech Spasitele o radosti tří věcí: Za první, že přijde po zármutku a o to jim bude milejší a větší (stejně bývá zármutek po radostech tohoto světa). Za druhé, že tato radost je ze srdce, protože Kristus říká, že „se zaraduje jejich srdce“. Za třetí, že bude věčná, protože říká, že jim „ji nikdo nevezme“.

Rač nám dopomoci, milý Kriste, k této radosti po bídě tohoto světa. Amen.

KŘEŠŤANÉ A VOLBY

Jonatham Morrow

Pět biblických zásad pro orientaci v rozjitřené politické atmosféře

Biblické zásady, jak se zapojit do rozděleného veřejného prostoru a orientovat se v něm jako následovník Krista

Jak by měl věrný křesťan projevovat ve veřejném prostoru? Měli by se křesťané angažovat v politice, a jak by mělo vypadat naše hlasování nebo dokonce neúčast ve volbách? Co tedy znamená být Ježíšovým učedníkem a uvažovat o volbách jako křesťan?

Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat. (J 15,18–20)

Jak by měl věrný křesťan projevovat ve veřejném prostoru? Měli by se křesťané angažovat v politice, a jak by mělo vypadat naše hlasování nebo dokonce neúčast ve volbách?

S tím, jak se blíží další volby, se tyto otázky stávají ještě naléhavějšími. Ve Spojených státech je těžké vyhnout se záplavě textových zpráv, mailů a reklam. Co tedy znamená být Ježíšovým učedníkem a uvažovat o volbách jako křesťan?

Čtyři prohlášení, která je třeba vzít v úvahu

O politice přemýšlejte biblicky a racionálně (ne emocionálně). Dobré úmysly nemusí nutně vést k dobrým výsledkům – bez ohledu na to,

jak dobře byly zamýšleny. Například špatná politika přijatá s dobrými úmysly bude pro lidi stále špatná.

Žádná politická strana není dokonalá. Představte si dva kruhy. První kruh je to, co biblický pohled na svět zahrnuje v oblasti života, manželství, rodiny, pohlaví, sexuality, spravedlnosti atd. Druhý kruh obsahuje politiku jednotlivých stran, a její provádění. Tyto dva kruhy se nikdy nebudou stoprocentně překrývat, nicméně některé administrativy (správy, v našem kontextu vlády, vládní koalice – pozn. překl.) budou vládnout způsobem, který je více v souladu (více se překrývá) s biblickými principy než jiné, což povede k „pokoji (hebr. šalom)“ místa, do něhož jsme zasazeni (viz níže).

Žádný prezidentský kandidát není dokonalý (oba jsou morálně chybní). Nakonec v americkém systému nevolíme krále nebo dokonce jednotlivce. Naše republika je ústavní republikou a my volíme celou administrativu, která bude vládnout (skládá se ze stovek až více než tisíce úředníků, kteří provádějí opatření, přijímají zákony a vydávají právní předpisy).

Naše naděje nakonec spočívá v Kristu, a ne v tom, kdo je či není v Bílém domě. Ježíš je Pánem všeho a Bůh uskutečňuje svůj plán vykoupení v dějinách a naším posláním je být věrní tím, že budeme mít vliv tam, kde jsme zasazeni, a budeme získávat učedníky, kteří budou získávat další učedníky.

Pět biblických principů, které je třeba vzít v úvahu

Je-li křesťanství pravdivé, promlouvá do celého života („celá rada Boží“, srov. Sk 20,27). Neexistuje žádné rozdělení na svaté a světské. Pokud Boží slovo promlouvá, má se aplikovat na každou oblast života.

Hledat blahobyť „šalom“ města, do něhož jsme zasazeni, zatímco jsme ve vyhnanství (Jr 29,7 srov. 1Pt 1,1–2). Tento svět není pro nás jako Boží lid domovem, ale stejně jako byl izraelský národ ve vyhnanství, a přesto měl dělat věci, které napomáhaly rozkvětu města, do něhož byli zasazeni, i my jako dnešní vyhnanci máme dělat totéž. Která samospráva by vládla s největším přesahem do biblického světónázoru a vedla by k rozkvětu města?

Milovat své bližní (Mk 12,31). To znamená hledat – kde je to možné – jejich nejvyšší dobro, tedy to, co je objektivně dobré pro „město“ a našeho bližního podle dobrého Božího záměru a Božích příkazů.

Pavlův příklad, kdy využil svých práv římského občana, aby mohl svobodně hlásat evangelium (Sk 16,35–38). Nikdo nebyl tak oddaný veřejnému hlásání evangelia a uřednictví jako Pavel, a přesto neviděl žádný rozpor v tom, že využil svého římského občanství, ačkoli se na něj v důsledku nespoléhal a nestavěl na něm. Nakonec byl s'tat za svou věrnost Kristu.

Římanům 13,1–7 vymezuje náplň práce vlády. „Vláda je ustanovena Bohem, aby omezovala zlo a podporovala dobro.“ Tato oblast „vlády“ má svůj konkrétní „popis práce“, stejně jako ho mají oblasti „církev“ a „rodiny“, které jsou rovněž ustanoveny Bohem.

Dvě nejčastější námitky, na které je třeba reagovat

„Neměli byste určovat morálku pomocí zákonů.“ Především si všimněte, že neříkáme, že je třeba uzákonit náboženství, ale morálku – to je důležité. Za druhé však všechny zákony morálku určují (Ř 13,1–7). Nejde tedy o to, zda zákony budou morálku určovat, ale jde o to, čím morálka bude zákony určována. Jak upozornil Frank Turek, vlády mají tři možnosti – podporovat, zakazovat nebo povolovat.

- *Podporovat:* Vlády by měly podporovat takové jednání nebo hodnoty, které jsou pro společnost prospěšné.
- *Zakazovat:* Vlády by měly zakazovat jednání, které poškozuje jednotlivce nebo společnost.
- *Povolovat:* Jsou oblasti, kde by vlády měly dát jednotlivcům svobodu v rozhodování (např. osobní preference, volba životního stylu, který neškodí ostatním).

„Nebylo by lepší prostě nevolit?“ Vždycky je lepší nějaký pokrok než žádný. Představte si houpačku na hřišti. Pokud všichni křesťané vystoupí z jedné strany houpačky, nezůstane neutrální nebo vyvážená. Zanecháme jen vakuum vlivu, které zaplní jiní lidé, kteří nemusí sdílet biblický pohled na svět. Měli bychom kázat evangelium, ale více než kdy jindy se všechna velká světonázorová témata dnešní doby překrývají s politickými otázkami, takže pokud křesťané o těchto

tématech nikdy nemluví, pak lidem nikdy nepředstaví biblický pohled na svět. Znovu se tak stane, že zákony budou odrážet morálku někoho jiného. A v tomto smyslu ji křesťané buď budou utvářet, nebo to umožní někomu jinému. Nevolit a neangažovat se znamená přenechat to jiným.

Nakonec jsme povoláni následovat Ježíše. Jsme povoláni k tomu, abychom měli vliv právě tam, kde jsme, a jsme povoláni k tomu, abychom činili učedníky, hlásali evangelium a žili pro Boží slávu. To se vzájemně nevylučuje. A pokud máme v Boží prozřetelnosti příležitost podobně jako apoštol Pavel uplatňovat své občanství způsobem, který usiluje o blaho města, pak bychom to měli dělat. Pak tedy přichází na řadu otázka, jak byste měli volit? No, měli byste volit biblický pohled na svět. A přemýšlejte o tom, jak by se to mělo projevit ve státní správě a jak by se to mělo uplatnit pro blaho města. Otevřete si tedy Bibli, modlete se, přijměte biblické principy a podle toho hlasujte. Tak by mohla vypadat biblická angažovanost ve veřejném prostoru. To jsou některé z věcí, o kterých je třeba přemýšlet. A doufám, že vám tyto věci daly několik nápadů k přemýšlení, když se pohybujeme ve složitých situacích dnešní doby.

Impact 360 INSTITUTE
www.impact360institute.org

MAJÍ EVANGELIKÁLOVÉ PROBLÉM S OPATŘENÍMI PROTI ZNEUŽÍVÁNÍ?

Mike Judge (Evangelical Times)

Pozn. red.: Justin Welby, duchovní hlava anglikánské církve, minulý měsíc rezignoval na svou pozici poté, co vyšlo najevo, že od r. 2013, kdy se stal canterburským arcibiskupem, věděl o zločinech Johna Smytha († 2018), ale neudělal nic k jejich odhalení a potrestání viníka. Naopak jeho hanebné činy kryl a svojí neaktivitou přispěl k jejich tutlání.

Bylo by chybou myslet si, že rezignace Justina Welbyho po snaze ututlat zneužívání ze strany Johna Smytha je pouze problémem anglikánů. Jedná se o problém, který sahá daleko za hranice anglikánské církve. Skutečnost, že Smyth byl prominentním evangelikálem, který se zaměřil na některé mladé lidi na evangelikálních mládežnických táborech, znamená, že někteří lidé hodí celé evangelikální hnutí do jednoho pytle. Dotkne se to širokého spektra evangelikálů, včetně nezávislých církví. Již nyní se skandál dotýká anglikánů, kteří jsou ve styku s širším evangelikálním světem: Muži jako Vaughan Roberts, Hugh Palmer a Rico Tice se nedávno dostali pod tlak kvůli tomu, co všechno věděli a od kdy.

Nemluvím však jen o anglikánských evangelikálech, kteří se překrývají s námi neanglikány. Říkám, že evangelikální nezávislost má sama o sobě své vlastní kostlivce ve skříních. Jednou z méně žádoucích věcí na tom, že jsem redaktorem Evangelical Times, je to, že lidé mají ve zvyku říkat mi věci, které bych si přál neslyšet. Dozvěděl jsem se o případech zneužívání v našich vlastních církevních kruzích a o jejich následném zakrývání. Nic není zdokumentováno ani prokázáno, takže nemohu jmenovat ani zveřejňovat obvinění. Některá však pocházejí z důvěryhodných zdrojů, které já osobně nemohu snadno odmítnout.

V tom spočívá problém. Slyším různé věci – útržky, zvěsti, střípky. Nevyhledávám je a dělám, co můžu, abych se jimi nezabýval. Ale protože jsem redaktor, lidé mi je házejí do klína. Co s tím mám dělat? Bez pádných důkazů rozhodně nebudu zveřejňovat zprávy obviňující lidi ze zneužívání a jeho zatajování. A přesto, jak říkám, některé z nich

pocházejí z důvěryhodných zdrojů, o kterých nemám důvod pochybovat. Když takové věci slyším, a přesto nic nedělám, jsem vinen tím, že se tvářím jako hluchý? Ale Evangelical Times prostě nemá prostředky na to, aby zajišťoval důkazy nebo dělal investigativní žurnalistiku. Vyzývám oběti a všechny, kdo mají věrohodné důkazy, aby se obrátili na příslušné autority.

Zůstávám tedy u neurčitých zobecnění. A tady jedno takové je: Evangelikální církve a organizace jsou obvykle v pokušení zakrývat obvinění ze zneužívání. Důvody tohoto selhání nejsou vždy jen zlé. Někdy církve skutečně nevědí, jak s věcmi naložit. Někdy jsou obvinění jen obviněními a nic se neprokázalo. Někdy církve dostávají pouze útržky informací, které neposkytují úplný obraz. Někdy se církve skutečně snaží chránit důstojnost a soukromí nevinných. Někdy se obvinění dostanou na světlo až poté, co někdo zemře a údajný pachatel už není naživu, takže se nemůže hájit. Ať už je však důvod jakýkoli, rozhodnutí mlčet obvykle nebývá příliš dobré.

Musíme však být upřímní a říci, že někdy dochází ke snaze vše ututlat proto, že církve a duchovní služby si přednostně chrání svou vlastní pověst. Jako kdyby oběť nemusela vytrpět již dost bolesti od toho, kdo ji zneužíval, takže nyní musí snášet další příkoří, když je její utrpení zametáno pod koberec, jako kdyby se nikdy nic nestalo. Proto si musíme udělat pořádek ve svých vlastních ochranných opatřeních. Ochranu bychom neměli odmítat jako jeden z únavných problémů, které dávají moderním církvím příležitost k ukazování ctností. Konzervativní evangelikálové, kterým záleží na pravdě, právu, spravedlnosti, čistotě církve a blahu rodiny víry, by ji měli brát vážně.

Je však nešťastné, že se tohoto tématu zmocnila woke lůza, která ho používá jako trojského koně k prosazování své agendy. Předchozí skandály vyústily v neopodstatněné výpady proti konzervativním evangelikálům, jako by náš teologický postoj ze své podstaty vedl ke zneužívání. A objevily se výzvy progresivních evangelikálů k většímu počtu žen ve vedení církve, což by mělo být protilátkou proti „toxickému patriarchátu“, kterým je podle nich konzervativní evangelikalismus nakažen jako virem. Proto se nyní objevují výzvy, aby příštím arcibiskupem z Canterbury byla žena, jako by to vyřešilo všechny

problémy. Výsledkem všech těchto ideologických póz je, že když slyšíte slovo „ochrana“, někteří z vás ho slyší jako kód pro liberalismus.

Navíc se po ututlání případu anglikánskou církví objevují výzvy k nezávislému dohledu nad bezpečnostními opatřeními proti zneužívání v církvi. Jinými slovy, v těchto záležitostech by měla mít nad církví pravomoc externí agentura oddělená od anglikánské církve. Pokud by se to stalo v případě státní církve, můžete si být jisti, že by se objevil tlak na to, aby se totéž stalo i v případě menších nezávislých církví. A když to spojíte s voláním po zákazu takzvaných „konverzních praktik“, uvidíte, jak se míchá smrtící koktejl, který by mohl směřovat k likvidaci církví, které zastávají konzervativní ortodoxní názory na sexuální praktiky a posvátnost manželství. Pouhé vyučování těchto názorů by mohlo být považováno za „zneužívání“.

Na jedné straně tedy musíme brát ochranu vážně a odolat pokušení zametat obvinění ze zneužívání pod koberec. Na druhou stranu je však celá situace minovým polem složitých a vzájemně si konkurujících ideologií. Složitost těchto věcí bude znamenat, že mnoho malých, nezávislých evangelikálních církví, které se potýkají s problémy, přenechá tuto problematiku „odborníkům“ – křesťanským skupinám, které mají v těchto věcech administrativní zkušenosti. Problém je v tom, že některé z těchto „expertních“ skupin se přizpůsobily světskému způsobu myšlení a přijaly ho za vlastní. Církev tak mohou nevědomky přijmout politiku ochrany, která přináší více škody než užitku. Pokud se tedy rozhodneme využívat křesťanské agentury, musíme vybírat moudře.

V našich církvích však musíme mnohem, mnohem více dbát na ochranu proti zneužívání. Pokud to záleží na nás, naše církve by měly být „bezpečným místem“ (v pravém slova smyslu), kde se lidé cítí svobodně, když mají obavy. Ať už jsme v minulosti udělali – a možná ještě uděláme – jakékoliv chyby, musíme jednat s moudrostí a ve víře. Naštěstí máme štědrého a milujícího Boha, který ze své milosti dává svému lidu vše, co potřebuje. Jak nám připomíná novozákonní Jakubova kniha: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána. Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje.“

JAK ROZPOZNAT FALEŠNÉ UČITELE (ČÁST 2.)

Robb Brunansky

V našem prvním článku (viz. č. 47 ze září 2024) jsme se zabývali prvním krokem k rozpoznání falešných učitelů. Abychom si osvojili potřebné rozlišovací schopnosti k odhalení podvodníků, musíme si uvědomit, že falešní učitelé často vypadají jako skuteční Kristovi následovníci. Falešní učitelé přicházejí jako vlci převlečení do roucha ovčí. Vycházejí zevnitř církve a vydávají se za služebníky spravedlnosti. Jejich klamné vystupování jim pomáhá v uskutečňování jejich destruktivních přání. Proto musíme být ve střehu a vědět, že ne každý, kdo tvrdí, že následuje Krista, musí být nutně pravým učeníkem. Jak ale můžeme rozeznat, kdo je pravý a kdo falešný?

Druhý krok k rozpoznání falešného učitele uvádí Ježíš v Matoušově evangeliu 7,16–20. Falešné učitele popisuje pomocí zemědělské metafory sadu. Stromy v sadu jsou vysázené proto, aby přinášely kvalitní ovoce, ze kterého se majitel sadu může těšit, dělit se o něj a prodávat ho. Ne každý keř nebo strom však přináší dobré ovoce. Některé jsou trnité a jiné jsou bodláky (Mt 7,16). Tyto druhy keřů a stromů přinášejí to, co Ježíš označuje jako „špatné ovoce“ (Mt 7,17). Ostatně jedině, co mohou trnité keře a bodláky produkovat, je špatné ovoce. Špatné stromy nikdy neponesou dobré ovoce; naopak dobré stromy nikdy nevydají špatné ovoce. Například na fíkovníku neporostou jedovaté plody.

Ježíš tento obraz používá, když varuje před falešnými učiteli. Říká: „A tak je poznáte po jejich ovoci“ (Mt 7,20). Falešné učitele můžeme poznat podle toho, jaké „ovoce“ přinášejí. Co tedy Ježíš myslí tím ovocem? Co konkrétně máme hledat v životě církevního vedoucího, pastora nebo jakéhokoli jiného křesťana, který se nás snaží ovlivnit? Dovolte mi navrhnout tři druhy ovoce, které bychom měli zkoumat, abychom rozpoznali, zda je někdo falešným učitelem.

Prvním druhem ovoce, které bychom si měli prohlédnout, je produkt života vedoucího. Tento význam slova ovoce najdeme v Matoušově

evangelium 3,8, kde Jan Křtitel řekl farizeům a saduceům, aby „nesli ovoce, které ukazuje, že činí pokání“. Jan je varoval, aby se odvrátili od svých bezbožných způsobů života a chodili ve skutečné zbožnosti. Izraelští náboženští představitelé ztělesňovali vlastnosti falešných učitelů a jejich pokrytecké a samospravedlivé chování bylo jasnou obžalobou, že jejich charakter nenese dobré ovoce.

Zatímco všichni hřeší, včetně těch nejzbožnějších a nejpřímnějších křesťanských vůdců, pro falešného učitele je hřích životním stylem. Ovoce jeho života je v rozporu s Božím slovem. Ve 2. Petrově 2,15 jsou takoví falešní učitelé popsáni jako ti, kteří „opustili přímou cestu a zbloudili, když se dali na cestu Balaáma, syna Beorova, kterému se zalíbila mzda za nepravost“. Petr popisuje chamtivou cestu Bileáma (Balaáma), nájemného proroka, jehož celá služba se zdá být založena na finančním zisku. Falešní učitelé jsou ti, jejichž život je poznamenán láskou ke světu a věcem ve světě spíše než upřímnou láskou k Bohu.

Když se zamyslíme nad Ježíšovým varováním před špatným ovocem ze špatných stromů, měli bychom jako první aspekt ovoce nějakého vedoucího vzít v úvahu jeho život. Vidíme opravdovou lásku ke Kristu a jeho lidu, která se projevuje v postoji služebníka a svatém způsobu života? Ti, kdo jsou falešnými učedníky, nedokážou dlouhodobě udržet svou předstíranou svatost a to, kým člověk uvnitř skutečně je, stejně nakonec vyjde najevo. Falešné učitele odhalí jejich bezbožný život.

Druhým druhem ovoce, které bychom si měli prohlédnout, je ovoce úst vedoucího. Při pohledu na to, co vedoucí říká, je třeba zohlednit dva aspekty. První se týká jeho učení. Když Jan v 1. Janově 4,5 varoval své čtenáře před falešnými učiteli, řekl: „Jsou ze světa, proto z nich mluví svět a svět je slyší.“ V tomto případě se jedná o falešné učitele. Mluvit jako svět znamená mluvit v souladu se světským systémem víry. Ve 3. verši mluvit jako svět znamená popírat, že Ježíš je Kristus, který přišel od Boha. Ze rtů falešných učitelů nevyhnutelně zní falešné učení. Překrucují a pokřivují Písmo podle svých vlastních záměrů, aby sloužilo jejich nekalým cílům. Petr takové falešné učitele popisuje jako „nepoučitelné a nestálé“ a říká, že překrucují Písmo ke své vlastní zkáze.

Vzhledem k tomu, že lidé dnes Boží slovo neznají, není těžké Písmo překroutit. K rozpoznání falešných učitelů je zapotřebí, aby posluchači byli Berojští, kteří sami studují Bibli, aby se ujistili, že správně chápou smysl Božího slova. Pouze důkladným seznámením se s textem a významem Písma mohou věřící rozpoznat, kdy někdo překrucuje Písmo od jeho Bohem zamýšleného významu.

Neměli bychom se zabývat pouze učením někoho, kdo učí Boží slovo, ale měli bychom se zabývat i jeho projevy v běžném životě. Je tragické, že dnes je běžné, že křesťané, dokonce i ti, kteří zastávají vedoucí pozice, používají sprostá slova nebo se dopouštějí hrubého žertování. Písmo jasně říká, že takový jazyk není hoden žádného Kristova následovníka. V Příslaví 17,20 se píše: „Kdo má falešné srdce, nenajde dobro, kdo má proradný jazyk, upadne do zla.“ Efezským 5,4 přikazuje: „Vést sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči se nepatří; vy máte vzdávat Bohu díky!“ Pavel pověřil Tita, aby byl příkladem všem věřícím tím, že bude zachovávat čisté učení a bude „to zdravé a nepochybné slovo“ (Tt 2,7–8). Zbožní vedoucí pečlivě dbají na to, aby vše, co vychází z jejich úst, bylo ke cti Pána, ať už mluví z pozice služebníka nebo učitele Božího slova, nebo vedou soukromé rozhovory s přáteli a rodinou. Ovoce rtů člověka pomáhá rozpoznat, zda se jedná o falešného učitele.

Nakonec bychom si měli prohlédnout ovoce, které je výsledkem učitelova vedení. Jaké učedníky vedoucí vychovává? Ježíš řekl: „Každý, když se plně vyučí, bude jako jeho učitel“ (Lk 6,40). Když následujeme něčí vedení, vystavujeme se jeho vlivu. Vede nás vliv učitele k větší lásce ke Kristu a jeho slovu, k větší poslušnosti vůči jeho příkazům a k větší lásce k jeho lidu? Nebo nás vliv učitele odvádí od Písma, činí nás závislými spíše na učiteli než na Kristu a jeho Slově nebo nás ovlivňuje k bezbožným řečem, postojům a chování?

Protože jsme často vystaveni vlivu, který nás formuje, delší dobu, nemusíme být vždy schopni okamžitě rozpoznat, zda nás něčí vliv vede ke zbožnosti, nebo od ní vzdaluje. To platí zejména pro rafinované falešné učitele, kteří se zpočátku budou chtít tvářit, jako by byli služebníky spravedlnosti. Bylo by proto moudré zvážit nejen to, jak učitelův vliv formuje nás, ale i to, jak jeho vliv formoval ostatní.

Projevují ti, kteří naslouchali jejich učení nebo kteří po léta následovali jejich příklad, ovoce Ducha? Mají hluboké porozumění Písmu a lásku k němu? Žijí tak, aby bylo zřejmé, že se podřizují Kristovým příkazům? Pokud lidé, kteří již nějakou dobu naslouchají určitému kazateli nebo učiteli, jsou svéhlaví, arogantní, doktrinárně zmatení, světšší, nemorální, zákoničtí nebo tělesní, je to varovné znamení, že jde o falešného učitele. Opravdoví Kristovi učedníci, kteří učí a kážou Kristovo slovo, vychovávají pokorné, poslušné a svaté Kristovy následovníky.

Druhým krokem ke zjištění, zda je někdo falešným učitelem, je podívat se na jeho ovoce. Můžeme zkoumat jejich ovoce ve třech konkrétních oblastech: jejich život, jejich ústa a jejich vedení. Pokud v těchto oblastech vidíme špatné ovoce, je to spolehlivé znamení, že se jedná o špatný strom, falešného učitele, vlka, který přišel mezi Boží stádo v rouše beránčím. Takovým lidem je dobré se vyhýbat.

Z naší nabídky

Zvýhodněná sada: ŽALMY PRO POTĚŠENÍ SRDCE & MOUDROST KRÁLE ŠALOMOUNA

Každodenní zamyšlení z knihy Žalmů a z knihy Přísloví
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, vázaná, s přebalem a záložkou.

Počet stran: 212 & 224

Cena: 580,- Kč

DEVĚT ZLATÝCH KUSŮ Milosrdenství chci, ne obět'

Jan Hus

Rozměr a vazba: A6, booklet.

Cena: 35,- Kč

MODLI SE!

Výzva a povolání k modlitbě

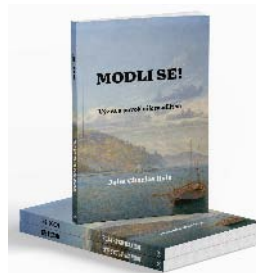
John Charles Ryle

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, brož.

Počet stran: 76

ISBN: 978-80-909065-5-6

95,00 Kč

www.eshop.solideogloria.cz

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2024